

[Taanquist]

ét formål: at undgå nedskæringer i honorarerne til de vel nok bedst aflagte grupper i samfundet, speciallægerne, og det samtidig med at man behandler andre lovforslag, der rammer alle andre grupper i samfundet og ikke mindst de dårligst stillede. Er det tilfældigt, hr. statsminister?

Carsten Andersen (SF):

Ved første behandling rettede SF et aggressivt angreb på regeringens overgreb på aftaler og overenskomster. Finansministeren mente, at det under udvalgsarbejdet ville vise sig, at offentligt ansatte intet belæg har for specielt at være utilfredse. I to døgn udvalgsarbejde er det dokumenteret, at overgrebet er strammere over for offentligt ansatte end over for det private arbejdsmarked. Det blev over for udvalget påvist, at offentligt ansatte ikke får fulde 3,5 pct. af lønsummen. Regeringen bruger ét udgangspunkt for de 3,5 pct. af lønsummen for det private arbejdsmarked og et andet udgangspunkt for offentligt ansatte. Bevares, det drejer sig kun om 65 mill. kr., men det viser en politisk linje fra regeringens side over for offentligt ansatte, og når man er nede på at snakke om smulerne, som man jo er i dette overgreb, så er 65 mill. kr. altså også en slags penge.

Det blev yderligere oplyst i arbejdsmarkedsudvalget, at offentligt ansatte kunne have gennemført aftaleforhandlingerne. Hvis finansministeren ville have realitetsforhandlet, var der mulighed for at indgå aftaler med offentligt ansatte. Finansministeren har på det punkt måske ret i, at der ikke er sket en forskelsbehandling, idet der hverken fra det private arbejdsmarked eller fra det offentlige arbejdsmarked har været ønske om eller vilje til at gennemføre frie forhandlinger og lade parterne komme til overenskomst selv.

Også i forhandlingssituationen efter overgrebet står en lang række offentligt ansatte i en væsentlig dårligere situation end på det private område. Lovforslaget rummer umiddelbart ikke mulighed for, at det offentlige kan komme til forhandlingsbordet før det paritetiske nævn.

Vi hørte i udvalgsarbejdet fra repræsentationer fra arbejdspladserne om specielle overenskomster, som ikke ville kunne behandles i de paritetiske nævn, fordi de paritetiske nævn vil komme til at sidde i den si-

tuation, at de får ca. 1.000 overenskomster fra det offentlige område at skulle arbejde med, og derfor vil det være en uoverkommelig opgave at rette på nogle af de arbejdspladsproblemer, de daglige problemer, der findes rundt omkring, og som der fra både arbejdsgiversiden og fra organisationernes side er vilje til til at få hold på. Medmindre der fra regeringens side er tale om uklarheder, kunne man få den tanke, at der i disse forhold er tale om en krigserklæring over for offentligt ansatte.

Deputationerne i udvalget – og man bør mærke sig listen i betænkningen over, hvem det var, der kom – gav absolut intet håndslag til et godt fremtidigt samarbejde. Det blev derimod med forskellig tonefald og forskellig sprogbrug, bevares, fra offentligt ansattes organisationers side klart sagt, at dette overgreb vil give et meget anspændt forhold imellem de offentlige arbejdsgivere og de ansatte. Dette anspændte forhold vil desværre forringe den offentlige virksomhed, vil forringe publikumsbetjeningen, vil forringe de ydelser, som befolkningen har krav på at få på en ordentlig og god måde fra den offentlige sektor.

Det blev også klart sagt, at det er helt klart imod offentligt ansattes ønsker, at det skal køre på denne måde. De offentligt ansatte vil noget andet, men de sparkes ud ad den negative vej.

Ole Vagn Christensen (S):

En af de mange negative konsekvenser af det indgreb i overenskomsterne, som regeringen og de radikale i dag gennemfører, er, at den stærkt tiltrængte forbedring af arbejdsmiljøområdet på de danske slagterier endnu en gang udsættes på ubestemt tid.

I 1981 blev det herinde pålagt arbejdstilsynet at gennemføre en tilbundsående undersøgelse af arbejdsmiljøet på slagterierne. Det var simpelt hen en del af overenskomsten at få denne undersøgelse. I 1983 kunne man ikke behandle emnet i overenskomsterne, fordi rapporten ikke var kommet. Nu har vi rapporten, den kom i juni 1984. Herefter var der mulighed for at tage fat på problemet ved overenskomstforhandlingerne her i 1985. Det ødelægger regeringen nu muligheden for.

Hvad siger arbejdsministeren så til dette? I et svar til arbejdsmarkedsudvalget siges det